

get fra udenlandske udlændingemyndigheder, jf. § 40 b, stk. 4.

Det præciseres endvidere med ændringen, at denne adgang også gælder elektronisk videregivelse. Elektronisk videregivelse vil dog alene kunne ske til de nordiske lande, EU-landene og til lande, som ved hjælp af parallelkonvention tilslutter sig den ordning, der med EF-asytkonventionen gælder inden for EU. Elektronisk videregivelse forudsætter endvidere, at det pågældende land har ratificeret Europarådets databeskyttelseskonvention fra 1981, eller at der i øvrigt er gennemført betryggende lovgivning vedrørende dataskikkerheden.

Som efter den gældende bestemmelse er det en betingelse, at den manuelle eller elektroniske sammenholdelse af personfotoграфи sker til brug for de danske udlændingemyndigheders behandling af en udlændingesag, det vil sige med henblik på en udlændingeretlig anvendelse og ikke med henblik på anvendelse i en strafferetlig sammenhæng.

Der er ikke med bestemmelsen tilsigtet nogen indskrænkning i den eksisterende adgang til i identifikationsøjemed at videregive personfotografier til udenlandske myndigheder.

Videregivelse af personfotos eller oplysninger fra det foreslåede register i medfør af bestemmelserne i § 40 b, stk. 3 – 8, til en udenlandsk udlændingemyndighed vil indeholde oplysninger om, hvor og hvornår billedet er taget. Det vil i den forbindelse blive oplyst, hvorvidt vedkommende er asylansøger, medmindre forespørgslen kommer fra hjemlandet eller det angivne forfølgelsesland.

Videregivelse af personfotos eller oplysninger fra det foreslåede register i medfør af bestemmelserne i § 40 b, stk. 3 – 8, vil ikke kunne ske til hjemlandets eller det angivne forfølgelseslands myndigheder, førend der er truffet endelig afgørelse om afslag på asyl. Videregivelse vil heller ikke ske, hvis asylsagen er genoptaget. Oplysning om ansøgningen om og afslaget på asyl vil ikke blive videregivet til hjemlandets eller det angivne forfølgelseslands myndigheder.

Bestemmelserne i § 40 b, stk. 3 – 8, finder tillige anvendelse på personfotografier, der er optaget forud for lovens ikrafttræden.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 3.

Til nr. 10

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42, stk. 1, kan indenrigsministeren fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for ud-

lændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Denne fortegnelse skal til enhver tid kunne forevises politiet. Efter bestemmelsens stk. 2 skal udlændinge meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

I udlændingebekendtgørelsens §§ 43 – 47 er der fastsat nærmere regler om førelsen af de omhandlede fortegnelser over udenlandske gæster.

Med den foreslåede bestemmelse præciseres det, at indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om de nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der har pligt til at føre fortegnelsen.

Til nr. 11

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 43, stk. 2, 1. pkt., har føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant, pligt til uden udgift for staten at sørge for udlændingens udrejse, såfremt udlændingen bliver afvist efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5.

Den foreslåede ændring medfører, at denne pligt også kommer til at gælde i de tilfælde, hvor en udlænding overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublin-konventionen, jf. udlændingelovens § 29 a.

Til nr. 12

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 47 a kan indenrigsministeren fastsætte nærmere regler om, at politiet i helt særlige tilfælde kan udstede visum ved indreisen i landet samt udstede tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

En tilbagerejsetilladelse indebærer tilladelse til at indrejse og opholde sig her i landet uden det i udlændingelovens § 4, stk. 1, krævede visum og den i udlændingelovens § 39 krævede rejselegitimation.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 3, kan Udlændingestyrelsen eller efter dennes bemyndigelse politiet meddele tilbagerejsetilladelser til en udlænding, der opholder sig i Danmark.

På denne baggrund foreslås bestemmelsen i udlændingelovens § 47 a præciseret, således at indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at visum og tilbagerejsetilladelser kan udstedes af Udlændingestyrelsen, og at politiet i helt særlige tilfælde kan udstede